

Δύο αιώνες πάθη και παθήματα κυριών

ΤΟΜΑΣ ΧΑΡΝΤΥ
Γαλαζοαίματες κυρίες.
Μεταξωτοί έρωτες.
 μτφρ.: Μαρία Λαϊνά,
 Μάνια Μεζίτη
 εκδ. Πατάκης

Της **ΧΡΥΣΑΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ**

Το πολυσχιδές έργο του σημαντικού Αγγλου συγγραφέα Τόμας Χάρντυ (1840-1928), που είναι κυρίως γνωστός για τα δύο εμβληματικά του μυθιστορήματα «Τες των Ντ' Υρμπερβίλ» και «Τζουντ ο αφανής», εξαιρετικά μεταφερόμενα στον κινηματογράφο, προτιμάται και συστήνεται συχνά στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό. Πρόσφατο παράδειγμα η έκδοση των ιστοριών που περιλαμβάνονται στον τόμο κάτω από τον τίτλο «Γαλαζοαίματες κυρίες. Μεταξωτοί έρωτες».

Πρόκειται για δέκα αφηγήσεις μελών της ίδιας λέσχης. Ο καθένας διηγείται στα υπόλοιπα μέλη της

Ο Τόμας Χάρντυ έγραψε δέκα αφηγήσεις μελών της ίδιας λέσχης, που μιλούν για τις κυρίες τους.

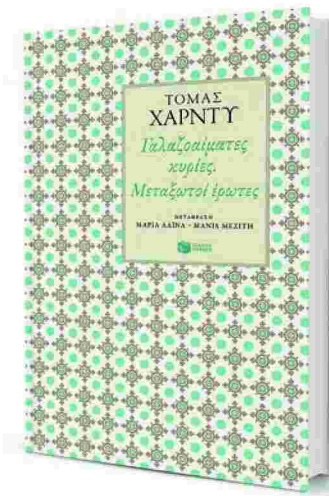
λέσχης τα πάθη και τα παθήματα κυριών του 18ου ή του 19ου αιώνα. Οι ιστορίες είναι λεπτοδουλεμένες, γραμμένες με χάρη και οξυδέρκεια, με λεπτή ειρωνεία η οποία ξεδιπλώνει και αποκαλύπτει τους χαρακτήρες, διαφωτίζει τη σύγκρουση των δύο φύλων αλλά και ανασύρει από την αφάνεια τις διαψεύσεις των προσδοκιών.

Η πρώτη κυρία ερωτεύεται έναν όμορφο νεαρό ενώ έχει παντρευτεί με την παρότρυνση και άδεια της μητέρας της, παρά τις αντιδράσεις του πατέρα, έναν ώριμο αριστοκράτη. Η κοπέλα που κινείται από τον ενθουσιασμό της νιότης και

επιρρασμένη από την ομορφιά ενός νέου άντρα, θα κάνει την επιλογή της, που όμως θα αποδειχθεί λανθασμένη. Η ατυχής επιλογή της προσέφερε ένα ανεκτιμητο αγαθό, όπως είναι η ωριμότητα.

Σε μια άλλη αφήγηση συγκρίνεται η εφήμερη ομορφιά με τη σταθερότητα του χαρακτήρα, την εκτίμηση και τον αλληλοσεβασμό, ενώ αλλού, όταν το πάθος και ο έρωτας περνούν και υπολογίζεται η κοινωνική θέση, η γυναίκα πτάται, ενώ αποδεικνύεται με μαθητική ακρίβεια ότι η πραγματικότητα δεν μπορεί να αγνοηθεί, ότι υπάρχει μια φυσική δικαιοσύνη που όσο και να επιδιώκεται η απάληψή της, οι φυσικοί και κοινωνικοί κανόνες την προστατεύουν και την επιβάλλουν.

Οι αλληγορικές νύξεις πίσω από τις εικόνες και τις σκηνές που συγκροτούν τον συναισθηματικό κόσμο των κυριών συμβάλλουν στην ολοκλήρωση των χαρακτή-

ρων τους. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί ρεαλιστικά στοιχεία, γνώρισμα του μυθιστορήματος του 19ου αιώνα, τα οποία αξιοποιεί συνδέοντάς τα με τις παραδόσεις και τις δοξασίες του τόπου. Το αποτέλεσμα της ένωσης αυτών

έχει ως χαρακτηριστικό την απόλυτη έκβαση, τη νομοτελειακή κατάληξη που έχουν και τα παραμύθια. Μόνο που στην περίπτωση των αφηγήσεων η αληθοφάνεια των γεγονότων είναι καθλωτική.

Τα θέματα του εφήμερου της ομορφιάς, της εξιδανικεύσης του έρωτα, της απόλυτης και καταστροφικής στάσης σε ζητήματα επιλογής συντρόφου, επανέρχονται σε πολλά έργα του Τόμας Χάρντυ, όπως στα δύο προαναφερθέντα σπουδαία του μυθιστορήματα, στην «Τρισαγαπημένη» και σε διηγήσεις που περιλαμβάνονται στον τόμο «Ο παραστρατημένος εφημέριος και άλλες ιστορίες».

Η μετάφραση έχει μέτρο και αποδίδει στη γλώσσα μας πειστικά το «δύστροπο», λόγω του μακροπεριόδου λόγου, ύφος του συγγραφέα χωρίς να προδίδεται η εκφραστική ευλυγισία και η γλωσσική δεινότητα.